

Тыя были послѣдни-тъ му думы; той умрѣлъ, но оставилъ примѣръ, какъ трѣбва да стоимъ твърдо и непоколебимо въ исполненіе-то на длѣжности-тъ, които ни прѣдписва Вѣра-та.

ГЛАВА СѢІ.

СЕДЕМЪ БРАТІЕ И МАЙКА ИМЪ — МЖЧЕНИЦЫ.

Прѣдъ Антиоха привели такожде едниѣ женѣ со седемъ сынове, които той заповѣдалъ да бѣжтъ съ бичове и съ волскы жиы, за да ги принудятъ да ѣдѣтъ отъ ястія, возбранены отъ закона.

Постарыя-тъ отъ сынове-тъ казалъ: „зачто тѣй длѣго да ны пытате и уговаряте? Ный желяемъ подобръ да умремъ, нежели да нарушимъ закона, който е даденъ на наши-тъ отцы. Антиохъ ся запалилъ отъ гнѣвъ и заповѣдалъ да изскубнѣтъ языка на тоя злочестникъ, да му одержтъ кожъ-тъ, да му отсѣкътъ нозѣ-тъ и рѣцѣ-тъ и послѣ, още живъ, да го испекѣтъ на нажеженъ желѣзныѣ скарѣ. Майка-та и братіе-то трѣбвало да гледатъ на мжченіе-то на тоя страдалецъ; но тиі во время-то, когато мжчили тогова, стараяли ся да ободряватъ единъ другого, и сами ся готвили за такавъ мжченическъ смѣрътъ.

Послѣ повели на мжченіе вторыя братѣ. Откакъ му одрали кожъ-тъ, пытали го: согласенъ ли е да ѣде свинско месо, и возъ това му казали, че ако не е согласенъ, ще начнѣтъ още да го мжчатъ. „Нѣ,“ отговорилъ той: азъ нѣма да нарушѣ закона на наши-тъ отцы.“ Когато былъ вече при послѣдне издыханіе, той казалъ Антиоху: „жестокосерде! ты ни взимаешъ временныя животъ, но Царя-тъ небесный ще ны воскреси за вѣченъ животъ.“

Третія-тъ отишлы доброволно на мжченіе; и кога го попытали мжчители-тъ: ще испълни ли повелѣніе-то царско, той отговорилъ: „отъ Бога съмъ приелъ животъ, за соблю-